

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.339 van 30 maart 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: op het kantooradres van
X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 december 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS loco advocaat K. HENDRICKX en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Russisch staatsburger van Ingoesjetische afkomst, bent in 1971 geboren in Nazran. In februari 1997 huwde u op traditionele wijze met (M. I.), met wie u drie kinderen kreeg. Uw man dronk, gebruikte verdovende middelen, sloeg en mishandelde u van meet af aan. Hij was ook ruw met uw zoon (A.).

Nadat uw vader in september 2003 overleed, verliet u uw man en ging u bij uw moeder inwonen.

Op 20 december 2003 liet u een briefje achter voor uw man en vertrok u met uw zus en uw kinderen naar Moskou. U wachtte er twee maanden op uw visum.

Op 18 februari 2004 vertrok u met uw zus en uw kinderen met het vliegtuig naar Tsjechië, waar u op 22 februari 2004 asiel vroeg.

Twee maanden na uw aankomst in Tsjechië kreeg u dreigtelefoons en sms-berichten van uw man. Hij bereikte u via de mobiele telefoon van uw zus.

In juli 2004 beviel u in Tsjechië van uw derde kind.

Nadat uw schoonmoeder overleden was, kwam uw man achter u aan. Hij werd echter tegengehouden aan de Poolse grens en vroeg in Polen asiel aan. Hij was er in contact met de Tsjetsjeens-Ingoesjetische gemeenschap. Uw man beloofde een zekere (L.) geld indien

deze uw kinderen naar Polen zou overbrengen. (L.)'s vrouw, die met haar man in hetzelfde opvangcentrum verbleef waar u zat, bracht u hiervan op de hoogte. Hoewel u van telefoonnummer veranderde, geraakte uw man via leden van de Tsjetsjeense diaspora telkens aan uw nieuw nummer. Uw man zei dat hij u en uw zus zou ombrengen omdat uw zus u geholpen had van hem weg te gaan.

U diende een eerste keer klacht in tegen uw man bij de politie van uw woonplaats Zataavka na Brna op 15 augustus 2005.

In december 2005 stond uw man ineens op de binnenplaats van het opvangcentrum waar u verbleef. Hij was met de taxi gekomen en was van plan uw kinderen mee te nemen. Een Tsjetsjeense vrouw kwam u verwittigen dat een Ingoesj naar u vroeg. U zag uw man vanuit het raam. Toen uw man het opvangcentrum probeerde binnen te komen, werd hij tegengehouden. Hij werd opgepakt door de vreemdelingenpolitie en kreeg vervolgens te maken met de criminele politie. Uw man vroeg in Tsjechië asiel aan op basis van gezinshereniging. U vertelde de rechercheur die u kwam ondervragen dat u niet met uw man wilde samenwonen, waarop deze zei dat uw man zou worden teruggestuurd. U zag uw man en wilde hem sussen. U beloofde hem dat u naar Polen zou gaan. U diende hierop bij de politie klacht in tegen uw man. Uw man werd in Tsjechië gedurende twee maanden opgesloten. Hij belde u op vanuit de gevangenis en zei dat hij wist dat u tegen hem klacht had ingediend. Uw man kreeg vervolgens een uitwijzingsbevel en werd naar Polen gerepatriëerd.

Op 12 januari 2006 werd u door de Tsjechische autoriteiten de status van vluchteling verleend. Uw zus verkreeg er eveneens de vluchtelingenstatus.

Uw man zat in augustus 2007 in Polen een gevangenisstraf uit van zes maanden wegens wapenbezit.

Uw man stuurde u een sms-bericht op 6 mei 2008 en belde u op uw mobiele telefoon op 9 mei 2008. Hij dreigde ermee uw kinderen weg te halen en u om te brengen, als u niet naar Polen zou komen. U beloofde hem dat u naar Polen zou gaan.

Op 22 mei 2008 ging u samen met een vrouwelijke advocate bij de politie van uw woonplaats Straz pod Ralskem opnieuw klacht indienen tegen uw man. De politie-agent zei dat uw man u zou vinden als hij dat wilde en zei dat hij geen persoonlijke bewaking voor u kon voorzien. Hij vervolgde dat u de politie moest bellen als uw man zou verschijnen, waarop een interventieteam zou komen. Toen u vroeg hoe snel de politie dan zou komen, zei de agent dat dat twee à drie minuten zou duren. U weet echter dat uw man aan vijf minuten tijd genoeg heeft om u om te brengen. U was ten einde raad. U begreep dat uw man u niet met rust zou laten en besloot Tsjechië te verlaten.

Vanuit het opvangcentrum in Tsjechië vertrok u op 26 mei 2008 en reisde u samen met uw drie kinderen met de bus naar België, waar u op 27 mei 2008 aankwam. U diende diezelfde dag een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet (zie verzoekschrift, p. 2).

2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u de Tsjechische Republiek verliet omdat u vreesde dat uw man, van wie u was weggelopen, u er zou komen opzoeken, uw kinderen zou meenemen en uzelf zou ombrengen.

Er moet worden benadrukt dat u op 12 januari 2006 door Tsjechië als vluchteling werd erkend. Dat, tot bewijs van het tegendeel, u bijgevolg wordt geacht te genieten van de bescherming van Tsjechië ten aanzien van uw land van herkomst, Rusland.

Dat, bijgevolg, indien u een nieuwe asielaanvraag in België heeft ingediend, u gehouden bent om te bewijzen dat de bescherming die door Tsjechië werd verleend, heeft opgehouden.

Welnu, in casu, heeft u niet aangetoond dat de bescherming die door Tsjechië werd verleend, heeft opgehouden.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in Tsjechië in het verleden op bescherming kon rekenen van de lokale autoriteiten.

Zo verklaarde u dat uw klachten er door de politie werden aanvaard en dat u er op bescherming kon rekenen (CGVS, p. 9 en 10).

Uit uw verklaringen blijkt verder dat uw man in Tsjechië twee maanden lang werd vastgehouden nadat hij het opvangcentrum waar u verbleef trachtte binnen te komen, dat hij er een uitwijzingsbevel kreeg en dat hij naar Polen werd gerepatrieerd.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat de rechercheur van de criminele politie die met uw man had gesproken en die u kwam opzoeken begrip toonde voor uw situatie, aangezien hij rekening hield met uw wensen. Zo zei u dat hij u vroeg of u met uw man, die intussen in Tsjechië asiel had gevraagd, wilde samenwonen. Toen u de rechercheur duidelijk maakte dat u dat niet wilde, zei de rechercheur dat uw man één à twee maanden zou worden opgesloten waarop hij zou worden teruggestuurd (CGVS, p. 9 en 10, vragenlijst DVZ, vraag 3).

U maakt niet aannemelijk dat u in de toekomst niet meer op deze bescherming zou kunnen rekenen.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u in Tsjechië, het land dat u asiel verleende, beschikte over een binnenlands vestigingsalternatief om aan uw problemen met uw man te ontkomen. Zo zei u dat uw zus, op wie uw man het eveneens gemunt had, intussen in Praag woonde, er werkte, en geen problemen kende (CGVS, p. 9).

Er moet bijgevolg worden opgemerkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

Uw vluchtelingenpaspoort van uzelf en uw twee oudste kinderen, uw Tsjechisch vluchtelingenattest evenals de twee beslissingen van het Tsjechische ministerie van Binnenlandse Zaken aangaande uw asielaanvraag in Tsjechië bevatten uw identiteitsgegevens en tonen aan dat u in Tsjechië asiel kreeg, hetgeen door mij niet in vraag wordt gesteld.

Uw Russisch binnenlands paspoort, de geboorteattesten van uw twee oudste kinderen, de geboorteakte van uw in Tsjechië geboren dochtertje evenals uw werkboekje bevatten identiteitsgegevens die door mij evenmin in vraag worden gesteld.

De drie medische attesten opgemaakt door dokters in Tsjechië tonen aan dat u er opgevolgd werd voor uw psychische en medische klachten, hetgeen door mij evenmin wordt betwist. Het attest van de politie van Rosice evenals de drie processen-verbaal van uw aangiftes tonen aan dat u klacht indiende bij de politie en dat deze klachten werden aanvaard, wat nogmaals aantoont dat u er gehoor vond.

Al uw getuigschriften en attesten aangaande de door u gevolgde taal, maatschappelijke oriëntatie en computercursussen tonen aan dat u in Tsjechië opleidingen volgde en deze succesvol beëindigde.

Er dient tenslotte te worden opgemerkt dat de mogelijkheid bestaat een vraag om bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling in te dienen.

Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling "kan worden gevraagd op voorwaarde dat hij (de vreemdeling) regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd."

3. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 11 december 2008 de schending aan van de formele en de materiële motiveringsverplichting, van het proportionaliteitsbeginsel, en van de artikelen 69, 48/3 en 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Zij verklaart dat zij niet langer kan rekenen op de bescherming vanwege de Tsjechische overheid. Immers stelt zij, zal haar echtgenoot haar steeds kunnen terugvinden in Tsjechië wegens zijn connecties binnen de Tsjetsjeense diaspora, verkeert zij in de onmogelijkheid in Tsjechië van naam te veranderen, werd haar laatste klacht bij de Tsjechische overheid slechts aanvaard door de druk van haar advocaat aldaar, en kreeg zij van de Tsjechische overheid te horen dat zij haar geen persoonlijke bewaking kunnen bieden.

Zij stelt dat haar veiligheid in Tsjechië dan ook slechts enigszins gegarandeerd is als zij in een opvangcentrum verblijft, maar zij ook in een dergelijk centrum continu in de angst zal leven dat haar echtgenoot haar zal komen opzoeken. Zij stelt dat zij mentaal niet in staat is een dergelijk leven te leiden. Zij legt ter terechtzitting een attest neer opgesteld door de directrice van het "Centre d'Accompagnement Rapproché de Demandeurs d'Asile de la Croix-Rouge de Belgique".

Zij stelt dat zij dan ook bescherming behoeft in België als lid van een bepaalde sociale groep en in ondergeschikte orde, in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980.

4. De Raad merkt op dat artikel 69 van de voormelde wet van 15 december 1980 ingevolge de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd opgeheven; de in het verzoekschrift van 11 december 2008 aangevoerde schending ervan is dan ook niet dienstig.

De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsverplichting betreft, merkt de Raad op dat hij inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuwe beoordeling onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De Raad stelt vast uit het administratief dossier dat van verzoekster in Tsjechië de vluchtelingenstatus werd erkend (zie verklaring van 11 juni 2008, nr. 17; zie verhoorverslag van 29 juli 2008, p. 1-2; zie ook verzoekschrift, p. 4-5).

De Raad leest in het administratief dossier dat verzoekster Tsjechië verliet voor België omdat zij haar partner vreest die om reden dat zij met hem niet wil samenleven, haar kinderen dreigt af te nemen en haar te vermoorden (zie vragenlijst van 11 en 25 juni 2008, rubriek 3, vraag 5).

De Raad stelt vast dat verzoekster in verband met deze problemen echter verklaarde dat zij "tuurlijk" bescherming kon genieten vanwege de Tsjechische overheid, die haar vertelde "dat ik geen angst moest hebben" (zie verhoorverslag van 29 juli 2008, p. 10).

Verzoekster verklaarde dat haar klachten steeds door de Tsjechische politie werden aanvaard.

Zij maakte daarbij nooit melding van het feit dat haar advocaat daartoe enige druk moest uitoefenen, ook niet wat haar laatste klacht betreft. Zij verklaarde dat deze klacht door de politie, op eenvoudig verzoek van haar advocaat, onmiddellijk werd in ontvangst genomen (zie verhoorverslag van 29 juli 2008, p. 9, 11).

Uit verzoeksters verklaringen blijkt verder dat, nadat haar man haar terugvond in Tsjechië en haar probeerde op te zoeken in het opvangcentrum waar zij verbleef, hij aangehouden werd door de politie. Verzoekster kreeg vervolgens van de rechercheur van de criminele politie die met haar man had gesproken, de vraag of zij met haar man, die intussen in Tsjechië asiel had aangevraagd, wilde samenwonen. Verzoekster antwoordde op deze vraag dat zij dat niet wilde, waarop haar man twee maanden werd vastgehouden en uiteindelijk een uitwijzingsbevel kreeg, met als gevolg dat hij naar Polen werd gerepatriëerd (zie verhoorverslag van 29 juli 2008, p. 9 en 10).

Toen verzoekster de laatste keer klacht ging indienen bij de politie, kreeg ze te horen dat zij weliswaar geen permanente persoonlijke bewaking kon krijgen, maar dat zij bij ieder probleem met haar echtgenoot een beroep kon doen op een snel interventieteam, die haar binnen de twee à drie minuten kon helpen (zie verhoorverslag van 29 juli 2008, p. 11; zie vragenlijst van 11 en 25 juni 2008, rubriek 3, vraag 5).

Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat zij niet op bescherming zal kunnen rekenen vanwege de Tsjechische overheid.

Opgemerkt dient trouwens dat bescherming in overeenstemming met artikel 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980, wordt geboden wanneer er redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade en wanneer de verzoekende partij toegang tot dergelijke bescherming heeft.

Aangezien verzoekster bescherming kan genieten vanwege de Tsjechische overheid, kan van haar in België niet de vluchtelingenstatus worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, noch kan haar de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Verzoekster verklaarde bovendien dat haar mentale problemen in Tsjechië goed opgevolgd werden (zie verhoorverslag van 29 juli 2008, p. 5).

Het "CARDA"-attest van 3 februari 2009 dat stelt dat verzoekster gevolgd wordt in een begeleidingscentrum in België voor asielzoekers, beïnvloedt hetgeen voorafgaat, niet.

De bestreden beslissing schendt dan ook geenszins de artikelen 48/3 en 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Ook het proportionaliteitsbeginsel werd in de bestreden beslissing niet geschonden, aangezien het besluit ervan geenszins in wanverhouding staat tot de motieven waarop ze gebaseerd is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 30 maart 2009 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. P. BREYNE,	toegevoegd griffier.
-----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.